

Som saadanne Spørgsmaal ville vi allerede paa dette Sted fremhæve følgende:

- I. Aalegaardsfiskeriet.
- II. Lovens Fredningsbestemmelser:
 - a. Forbud mod Brug af visse Redskaber.
 - b. Forbud mod Ilandbringelse af Undermaalsfisk.
- III. Maskeviddebestemmelserne for Limfjorden.

I. Aalegaardsfiskeriet.

Den nugældende Fiskerilovs Hovedbestemmelser om Fiskeri med Aalegaarde og Aalestader m. v. eller med andre Ord om Efteraarsfiskeriet efter den blanke Aal indeholdes i Lovens § 3, der er saalydende:

Ret til Fiskeri med Aalegaarde eller Aalestader tilkommer udelukkende Ejerne af Kysten, Enhver udfor sin Grund, medmindre Andre ifølge særlig Adkomst maatte have erhvervet Ret i saa Henseende. Ethvert Slags Fiskeri udfor Kysten af Andre, ogsaa Fiskeri med fritstaaende Aaleruser, er tilladt, naar det ikke udøves i saadan Nærhed af de i Forbindelse med Aalegaarde eller Aalestader udsatte Aaleruser, at det skader Fiskeriet med disse.

Aalegaardsretten maa ikke adskilles fra den tilstødende Grund.

Som bekendt har denne Bestemmelse, lige siden Loven af 1888 udkom, været Genstand for megen Misfornøjelse fra Fiskernes Side; det gøres gældende, at Loven i Stedet for, som Hensigten var, at aabne Fiskerne en Adgang til at drive Fiskeri med fritstaaende Aaleruser, har haft ganske den modsatte Virkning, idet Fiskerne som Følge af, at de i hvert enkelt Tilfælde risikere, at Spørgsmaalet om deres Fiskeri skader Kystejerne, indbringes for Domstolene, ere saa usikkert stillede, at de i Mangel af Overenskomst med Kystejeren helt maa afholde sig fra dette Fiskeri. Mangfoldige ere derfor de Ønsker og Krav, som i den forløbne Tid ere fremkomne om en anden og for Fiskerne mere gunstig Ordning af Forholdet mellem Kystejernes Fiskeri med Aalegaarde m. v. og andres Fiskeri, end Loven byder.

Paa intet andet Punkt indenfor Fiskerilovgivningens Omraade har imidlertid de forskellige Anskuelser staaet saa stærkt i Modstrid med hinanden som netop her, og intet andet Spørgsmaal har under Arbejdet paa Fiskerilovens Revision i blot tilnærmelsesvis saa høj Grad optaget Rigsdagens Forhandlinger som dette. Som alt nævnt ovenfor blev der derfor af Regeringen i 1897 nedsat en Kommission — den saakaldte Aalegaardskommission — til at tage Spørgsmaalet under Overvejelse; men uagtet denne Kommission, i hvilken saavel Rigsdagens politiske Partier som Kystejere og Fiskere vare repræsenterede, med Enstemmighed stillede et Forslag til Sagens Ordning, der af Regeringen optoges i det i Rigsdagssamlingen 1898—99 fremsatte Forslag til Lov om Saltvandsfiskeri, kunde Forslaget ikke gennemføres, idet dette vel blev vedtaget af Landstinget, men stødte paa Modstand i Folketinget, hvad atter havde til Følge at Fiskerilovens Revision foreløbig maatte opgives.

Ogsaa indenfor nærværende Kommission have Anskuelserne om Aalegaardsspørgsmaalet og dets Løsning været meget forskellige; der findes dog ikke tilstrækkelig Anledning til her at komme nærmere ind paa den historiske og retlige Side af Sagen, hvorom der i det hele kan henvises dels til den udførlige Fremstilling i Aalegaardskommissionens nedenfor som Bilag 2 aftrykte Betænkning, dels til den som Bilag 3 hostrykte Afhandling af Kommissionens Medlem Overretsprokurator Leth; det vil være tilstrækkeligt her ganske kort at antyde de to forskellige Synspunkter, hvorunder Bestemmelsen i Lov 5. April 1888 § 3 ses henholdsvis fra Fiskernes og fra Kystejernes Side.

Fra Fiskernes Standpunkt gøres det gældende, at Fiskeriloven gennem den citerede Bestemmelse har givet Grundejerne en langt videregaaende Eneret til Fiskeri,